

РЕШЕНИЕ

№ 288

гр. Враца, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, I НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вероника Ант. Бозова

при участието на секретаря Румяна Огн. Маркова
като разгледа докладваното от Вероника Ант. Бозова Административно наказателно дело № 20231420200744 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.58д-63 ЗАНН.

Образувано е по жалба на Г. Х. М., гр. Враца, срещу Наказателно постановление (НП) №30/03.07.2023 г., издадено от началник сектор ОП при РУ Враца към ОДМВР Враца, с което на основание чл.264, ал.1 ЗМВР, за нарушение по чл.264, ал.1 ЗМВР, на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 500,00 лв.

В жалбата се твърди, че НП е неправилно и незаконосъобразно, тъй като е постановено при нарушаване на процесуалните правила, в която връзка се излагат мотивирани съображения за реквизитна непълнота и недоказаност на обвинението. При това се прави искане за отмяна на санкционния акт.

В с.з. жалбоподателят се представлява от адв. Цв. С. - ВрАК, който поддържа жалбата и заявявайки неправилност на НП, моли за неговата отмяна.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Врачански районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и наведените доводи, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА следното:

На 04.06.2023 г., около 04:15 часа, в гр. Враца, на ул. Христо Ботев, до №4, св. А. И. – полицаи ООР при РУ Враца към ОДМВР Враца, установил, че жалбоподателят и друго лице се карат. Св. А. И. разпоредил на лицата да преустановят скандала, но жалбоподателят продължил да се кара с другото лице, като дори си разменили удари. С оглед на това св. А. И. съставил на

жалбоподателя АУАН №30/04.06.2023 г., в който отразил, че като жалбоподателят „в явно нетрезво състояние съзнателно и противозаконно пречи на полицейски орган да изпълнява функциите си по ООР, изразяващо се в отказ да преустанови нарушаването на общественя ред, грубото си и арогантно поведение към органите на ООР“, той нарушава чл.264, ал.1 ЗМвР. АУАН е връчен на жалбоподателя и същият не е вписал възражения.

Въз основа на така съставения акт, при идентично словесно описание на извършеното деяние, на 03.07.2023 г. е издадено атакуваното наказателно постановление, в което е посочено, че е нарушена нормата на чл.264, ал.1 ЗМвР и на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 500,00 лв.

Изложената фактическа обстановка се установява от разпитания по делото свидетел А. И., както и от приложените по делото писмени материали. От разказаното от свидетеля А. И. се установява, че на процесната дата, жалбоподателят е бил в скандални отношения с друго лице и въпреки посещаването на мястото от полицейски екип, скандалът не е преустановен веднага. Установява се и това кога, къде и за какво е съставен АУАН. Съдът кредитира показанията на св. А. И.. Кредитира и събрани по делото писмени доказателства, като счита, че същите са непротиворечиви по отношение на релевантните за доказване факти. Доколкото обаче не са налице съществени противоречия в кредитираната доказателствена маса, съдът намира по-подробното ѝ съвкупно и поотделно обсъждане за ненужно.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбата е депозирана от легитимна страна, в предвидения от законодателя преклузивен срок и срещу наказателно постановление от категорията на обжалваемите, поради което се явява **процесуално допустима** и следва да се разгледа по същество.

Разглеждайки я по същество, по аргумент на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, независимо от посочените от жалбоподателя основания, съдът изследва правилното приложение на материалния и процесуалния закон. При тази проверка настоящата инстанция констатира, че АУАН и НП са издадени в предвидената от закона писмена форма, от компетентни органи и е налице редовна процедура по връчването им на жалбоподателя. Изведеното в НП фактическо обвинение е идентично на възприетото такова в АУАН. Съдът обаче установи, че в хода на административно-наказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя, а именно:

Видно е, че в наказателно постановление правната квалификация на нарушението е по чл.264, ал.1 ЗМвР, с която разпоредбата се създава задължение за гражданите да не пречат на орган на МВР да изпълнява функциите си. В АУАН и в НП обаче не се съдържа каквото и да е описание на нарушението и обстоятелствата, при които същото е било извършено.

Използваното и в двата акта /АУАН и НП/ описание „съзнателно и противозаконно пречи на полицейски орган да изпълнява функциите си по ООР, изразяващо се в отказ да преустанови нарушаването на обществения ред, грубото си и арогантно поведение към органите на ООР” е всъщност една комплексна формулировка на използваната в чл.264, ал.1 и чл.64, ал.4, вр. ал.1 ЗМвР нормотворческа терминология. Доколкото изпълнителното деяние на нарушението по чл.264, ал.1 ЗМвР се изразява в противозаконно пречене на полицейски орган да изпълнява функциите, наказващият орган е следвало да изложи описание както на това с какви действия жалбоподателят е пречел на полицейските органи да изпълнят функциите си, така и описание на това с какво функциите на полицейските органи са били възпрепятствани от поведението на жалбоподателя. В процесния случай това не е сторено, при което съдът е лишен от възможността да прецени чрез какви действия е извършено посоченото в НП нарушение, както и да прецени дали тези действия действително са пречели на полицейския орган да изпълни задълженията си. Отделно от това, описаното в АУАН и НП не се установява дори в хода на съдебното производство, тъй като св. А. И. не установява с показанията си кой е предизвикал скандала /макар това да е вменено на жалбоподателя/, както и заявява, че жалбоподателят не е пречел на полицейските органи, а е отказал да изпълни дадено му разпореждане /макар в АУАН и НП да му е вменено нарушение за пречене на полицейските органи/. Това, заедно с липсата на описанието в АУАН и в НП, представляваща липса на предвидените в чл.42, т.4 ЗАНН и съответно в чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН реквизити, която липса без съмнение има за последица сериозно нарушаване на правото на защита на нарушителя, съдът приема, че е основание за отмяна на атакуваното НП.

Предвид констатираните по-горе нарушения, атакуваното НП следва да се отмени изцяло. В крайна сметка издаването на НП не е самоцел и за да предизвика целените с издаването му правни последици, и АУАН и НП следва да съдържат определения в закона минимален обем информация – описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени виновно. Този обем от информация съставлява мотивите - фактическите и правни основания, от които следва постановеният от административно-наказващия орган резултат, поради което липсата на обема /каквато липса е налице в разглеждания случай/ винаги нарушава правото на защита на нарушителя и възпрепятства съда да проведе ефективен съдебен контрол за законосъобразност на атакуваното постановление. Това е така, тъй като с излагането на мотивите се довежда до знанието на адресата съображенията, по които административно-наказващият орган е пристъпил към налагане на конкретно административно наказание и лицето, чиято юридическа отговорност е ангажирана се подпомага в избора на защитните средства и въобще при изграждането на защитата срещу такива актове. От друга страна пък, наличието на мотиви улеснява и прави възможен контрола върху

законосъобразността и правилността на акта и допринася за разкриване на евентуално допуснатите закононарушения. Ето защо значението на изискването за мотиви в административно-наказателното производство е такова, че тяхното неизлагане в НП съставлява съществено нарушение на закона, невъзможно е да бъде saniрано в хода на въззивната проверка и винаги е основание за отмяна на акта.

При този изход на делото, искането на процесуалния представил на жалбоподателя за заплащане на направените в хода на производството разноски за адвокатско възнаграждение се явява основателно. В случая се претендират разноски в размер на 400 лв., която сума е съобразена с предвиденото в Наредба №1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, както и се явява адекватна на сложността на делото. Ето защо ОДМВР Враца следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя М. сумата от 400 лв., представляваща направени в хода на производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №30/03.07.2023 г., издадено от началник сектор ОП при РУ Враца към ОДМВР Враца, с което на основание чл.264, ал.1 ЗМВР, за нарушение по чл.264, ал.1 ЗМВР, на Г. Х. М., гр. Враца, е наложена глоба в размер на 500,00 лв.

ОСЪЖДА ОДМВР Враца **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. Х. М., ЕГН:*****, сумата от 400 /четиристотин/ лв., представляваща направени в хода на производството разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – гр. Враца в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Враца: _____